

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a JUDr. Ing. Venduly Sochorové ve věci

žalobkyně: **Contur media s. r. o.**
sídlem Ovocný trh 572/11, Praha
zastoupena advokátem Mgr. Viktorem Hunalem
sídlem Sokolovská 47/73, Praha 8

proti
žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**
sídlem tř. Tomáše Bati 21, Zlín

za účasti: **The building 91, s.r.o.**
sídlem Tomáše Bati 5331, Zlín

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného spočívajícím ve výzvě ze dne 6. 2. 2019, č. j. KUŽL 9565/2019, sp. zn. KUSP 9565/2019 DOP/MK, k odstranění reklamního zařízení umístěného na pozemku parc. č. 1152/11 v k. ú. Zlín

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Výzvou k odstranění reklamního zařízení ze dne 6. 2. 2019, č. j. KUZL 9565/2019, sp. zn. KUSP 9565/2019 DOP/MK, vyzval žalovaný žalobkyni jako vlastníka reklamního zařízení umístěného a provozovaného v silničním ochranném pásmu silnice č. I/49 na pozemku p. č. 1152/11 v k. ú. Zlín, jenž je ve vlastnictví osoby zúčastněné na řízení bez povolení silničního správního úřadu k jeho neprodlenému odstranění.
2. Žalobkyně na výzvu reagovala námitkami ze dne 21. 2. 2019. Žalovaný ve sdělení ze dne 6. 3. 2019, č. j. KUZL 16616/2019 k námitkám žalobkyně uvedl, že výzvu k odstranění reklamního zařízení považuje nadále za platnou a zákonnou.

II. Obsah žaloby

3. Žalobkyně v podané žalobě namítala, že žalovanému jako silničnímu správnímu úřadu není svěřena působnost ani pravomoc k vydání výzvy k odstranění reklamního zařízení podle § 31 odst. 9 zákona č. 13/1997 Sb. o pozemních komunikacích, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“). Pravomoc k vydání výzvy by žalovanému příslušela pouze tehdy, pokud by se reklamní zařízení nacházelo v ochranném pásmu silnice první třídy. Předmětné reklamní zařízení však bylo umístěno mimo silniční ochranné pásmo, nachází se v souvisle zastavěném území obce. Ochranné pásmo může být zřízeno s ohledem na stanovené podmínky pouze po jedné straně dálnice, silnice nebo místní komunikace první a druhé třídy. Výzva je nevykonatelná z důvodu, že nesplňuje požadavky vyžadované zákonem. Na výzvu jakožto jednostranný normativní správní akt je nutno přiměřeně analogicky stáhnout a uplatnit zákonné požadavky, jenž jsou kladeny na správní rozhodnutí. Výzva navíc byla v rozporu se zákonem vydána opožděně. Stavba reklamního zařízení byla řádně povolena stavebním úřadem Magistrátu města Zlína s předchozím souhlasem všech dotčených orgánů, a to na dobu, po kterou vlastníkově reklamního zařízení náleží v souladu s vůlí vlastníka pozemku právo předmětný pozemek za účelem umístění a provozování reklamního zařízení užívat. Předmětné reklamní zařízení navíc není zaměnitelné s dopravními značkami, světelnými signály či zařízeními pro provozní informace apod. Objektivně tak neohrožuje bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. V rámci reakce na námitky žalobkyně žalovaný přiložil ke svému sdělení důkazně nepodložený náčrt toho, kde se podle jeho názoru nachází silniční ochranné pásmo. Žalobkyně navrhl, aby soud označil zásah v podobě výzvy k odstranění reklamního zařízení za nezákonný, zakázal žalovanému pokračovat v porušování práva žalobkyně a přikázal mu obnovit stav před zásahem.

III. Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že postupoval podle ust. § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích, přičemž lhůta uvedená v tomto ustanovení je pouze pořádková. K námitce žalobkyně, že předmětné reklamní zařízení bylo zřízeno v souladu s tehdejšími platnými právními předpisy, žalovaný uvedl, že je nutné zohlednit změny právní úpravy týkající se pojmu „souvisle zastavěné území obce“, jenž jsou uvedeny v ust. § 30 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích, ve znění provedené zákonem č. 152/2011 Sb. s účinností od 1. 7. 2011. Nutné je vzít také v úvahu další novelu zákona o pozemních

komunikacích, a to č. 196/2012 Sb. účinnou od 1. 9. 2012. Těmito novelami byla zpřísněna regulace reklamních zařízení ve prospěch zvýšení bezpečnosti silničního provozu. Novelizací zákona o pozemních komunikacích se žalobkyní provozované reklamní zařízení ocitlo v silničním ochranném pásmu, které vzniká přímo ze zákona (§ 30 citovaného zákona). Toto reklamní zařízení se jednoznačně nachází v silničním ochranném pásmu silnice č. I/49 na pozemku p. č. 1152/11 v k. ú. Zlín, což bylo doloženo zákresem tohoto zařízení v území, v němž jsou vyznačeny a vzájemně čarou propojeny budovy s číslem popisným. Zákon o pozemních komunikacích má vlastní definici souvisle zastavěného území a není možné zaměňovat tuto definici s pojmem zastavěné území uvedeným v zákoně č. 183/2006 Sb. o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů. S ohledem na uvedené skutečnosti bylo povinností správního úřadu vyzvat žalobkyni jakožto vlastníka reklamního zařízení k jeho odstranění. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost.

IV. Posouzení věci krajským soudem

5. Před posouzením věci samé soud hodnotil naplnění podmínek řízení. Žaloba byla podána včas (na tvrzený zásah soud nahlíží jako na zásah trvajícím ve smyslu závěrů Ústavního soudu, vyslovených v nálezu ze dne 15. 5. 2018, sp. zn. II.ÚS 635/18) a jedná se o žalobu přípustnou (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2016, č. j. 6 As 69/2016 – 177). Podmínky pro věcné projednání žaloby byly v daném případě splněny. V mezích žalobní bodů se dále soud zabýval zákonností výzvy k odstranění reklamního zařízení umístěného na pozemku p. č. 1152/11 v k. ú. Zlín, vydané podle § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích.
6. O žalobě rozhodl soud bez nařízení jednání v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“). Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
7. Nejprve se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti výzvy k odstranění reklamního zařízení a poté posuzoval námitku vydání výzvy v rozporu se zákonem o pozemních komunikacích.
8. Žalobkyně v podané žalobě namítala, že na výzvu podle § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích musí být kladeny obdobné nároky jako na správní rozhodnutí. Navíc žalovaný podle žalobkyně pochybil, pokud ve výzvě neuvedl konkrétní odstavce ustanovení, podle něhož postupoval.
9. Podle § 31 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích platí, že *[z]řízení a provozování reklamního zařízení v silničním ochranném pásmu podléhá povolení*. Odstavce 2 a 3 citovaného ustanovení vymezují bližší podmínky, za nichž lze povolit zřízení a provozování reklamního zařízení. Dle pátého odstavce vydá rozhodnutí o povolení zřizovat a provozovat reklamní zařízení silniční správní úřad. Povolení je vydáváno na dobu určitou, nejdéle na dobu pěti let, a jsou v něm stanoveny podmínky zřizování a provozování reklamního zařízení.
10. Z § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích dále vyplývá, že *[s]ilniční správní úřad je povinen do 7 dnů ode dne, kdy se dozvěděl o zřízení nebo existenci reklamního zařízení umístěného v rozporu s odstavcem 2, 3 nebo 5 v silničním ochranném pásmu bez povolení vydaného příslušným silničním správním úřadem podle odstavce 1, vyzvat vlastníka reklamního zařízení k jeho odstranění. Vlastník reklamního zařízení je povinen reklamní*

zařízení neprodleně, nejdéle do pěti pracovních dnů po doručení výzvy příslušného silničního správního úřadu, odstranit. Neučiní-li tak, silniční správní úřad zajistí do 15 pracovních dnů zakrytí reklamy a následně zajistí odstranění a likvidaci reklamního zařízení na náklady vlastníka tohoto zařízení. Odstranění reklamního zařízení a jeho likvidace bude provedeno bez ohledu na skutečnost, zda reklamní zařízení bylo povoleno stavebním úřadem.

11. Povahou výzvy k odstranění reklamního zařízení se zabýval opakovaně Nejvyšší správní soud. V rozsudku ze dne 19. 5. 2016, č. j. 6 As 69/2016-177, dovodil, že výzva představuje úkon podle části čtvrté zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, proti kterému není přípustný řádný opravný prostředek (obdobně srov. rozsudek ze dne 29. 9. 2016, č. j. 9 As 130/2016-39). Z hlediska soudní ochrany je výzva v souladu s citovanou judikaturou považována za pokyn ve smyslu § 82 s. ř. s., jemuž se lze bránit prostřednictvím tzv. zásahové žaloby. Závěr o povaze výzvy k odstranění reklamního zařízení vychází z toho, že § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích nepočítá s vedením řízení a vydáním rozhodnutí podle části druhé správního řádu.
12. Zákon tedy neupravuje žádné formální náležitosti výzvy, ani nevymezuje její obsahové náležitosti. Nejvyšší správní soud je proto dovodil ze smyslu a účelu právní úpravy. V rozsudku ze dne 17. 1. 2019, č. j. 7 As 397/2018-35 (zejm. body 13 až 14), konstatoval, že pokud má výzva k odstranění reklamního zařízení vyvolávat žádoucí účinky, tj. sloužit jako operativní a efektivní nástroj k bezprostřednímu zamezení protiprávního stavu a zajištění bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, je třeba, aby byla pro svého adresáta dostatečně určitá a jednoznačná. Výzva musí jasně stanovit, komu je ukládána povinnost konat, v čem přesně tato povinnost spočívá, dokdy má být splněna a jaké mohou být následky jejího případného nesplnění. Právní úprava naopak nevyžaduje, aby jejím obsahem bylo rovněž uvedení úvah, na jejichž základě silniční správní orgán dospěl k závěru, že je splněna zákonem stanovená podmínka umístění reklamního zařízení v silničním ochranném pásmu. Nevýznamná je i námitka neseznámení žalobkyně s podnětem Ing. F. M. Těmto základním obsahovým náležitostem výzva k odstranění reklamního zařízení ze dne 6. 2. 2019 dostála. Byla adresována žalobkyni, přičemž v ní bylo vysvětleno, že je vydávána z důvodu, že žalobkyně je vlastníkem a provozovatelem reklamního zařízení nacházejícího se v silničním ochranném pásmu bez povolení silničního správního úřadu. S odkazem na § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích byla žalobkyni ve výzvě uložena povinnost k odstranění reklamního zařízení, které bylo identifikováno označením pozemku, na němž se toto zařízení nachází. Žalobkyni byla dále stanovena lhůta, v níž je nezbytné uloženou povinnost splnit, a bylo připojeno poučení o následcích spojených s neodstraněním předmětného zařízení. K výzvě byly současně přiloženy fotografie reklamního zařízení, aby byla vyloučena zaměnitelnost s jiným reklamním zařízením. Výzva tedy byla podle soudu formulována srozumitelným a jasným způsobem, aby žalobkyně byla schopna bez obtíží rozpoznat, co je po ní vyžadováno, případně na výzvu jinak kvalifikovaně reagovat (což koneckonců učinila podáním námitek); výzva tak splňuje základní náležitosti formulované judikaturou Nejvyššího správního soudu. Nelze tedy souhlasit se žalobkyní, že by výzva k odstranění reklamního zařízení byla nepřezkoumatelná. Povinnost žalovaného seznámit žalobkyni s tímto podnětem nevyplyvá z žádného ustanovení zákona o pozemních komunikacích, ani není odvoditelná ze správního řádu.
13. Námitka tedy není důvodná.

14. Žalobkyně dále tvrdila, že reklamní zařízení bylo umístěno mimo ochranné pásmo silnice č. I/49. Má za to, že ustanovení zákona o pozemních komunikacích na reklamní zařízení nedopadají a správnímu orgánu není zákonem svěřena působnost ani pravomoc podle § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích.
15. Jak bylo zmíněno výše, zřízení a provozování reklamního zařízení v silničním ochranném pásmu, jež se dle § 30 odst. 1 téhož zákona nachází mimo souvisle zastavěné území obce, podléhá povolení (§ 31 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích). Jde-li o silniční ochranné pásmo silnice I. třídy, vydává toto povolení podle § 31 odst. 4 téhož zákona příslušný silniční správní úřad po předchozím souhlasu vlastníka dotčené nemovitosti, na které má být reklamní zařízení zřizováno a provozováno, a příslušného orgánu Policie České republiky. Lze dodat, že princip povolování zakázaných či omezených činností včetně staveb v silničním ochranném pásmu silničním správním úřadem je v § 31 zákoně o pozemních komunikacích zakotven po celou dobu účinnosti tohoto zákona, a stejně tomu tak bylo i v § 11 předchozího zákona č. 135/1961 Sb., o pozemních komunikacích (silniční zákon).
16. Podle § 30 odst. 2 písm. b) zákona o pozemních komunikacích se silničním ochranným pásmem pro účely tohoto zákona rozumí prostor ohraničený svislými plochami vedenými do výšky 50 m a ve vzdálenosti 50 m od osy vozovky nebo přilehlého jízdního pásu silnice I. třídy nebo místní komunikace I. třídy.
17. Ve správním spise se nachází fotografie reklamního zařízení a rovněž tři ortofotomapy z katastru nemovitostí, jeden mapový podklad, rovněž z katastru nemovitostí (ČÚZK) a další mapový podklad, na nichž jsou zobrazeny jednotlivé pozemky s parcelními čísly a jasně z nich vyplývá poloha silnice I/49 a předmětného reklamního zařízení. V mapovém podkladu na str. 4 sdělení žalovaného ze dne 6. 3. 2019, č. j. KUZL 16616/2019 je zakresleno ochranné pásmo silnice I/49, reklamní zařízení, jež se nachází v tomto ochranném pásmu a je zde znázorněna vzdálenosti ochranného pásma od osy silnice I/49. Z těchto podkladů jasně vyplývá, že předmětné reklamní zařízení je umístěno od osy silnice I/49 ve vzdálenosti podstatně kratší, než je 50 m; poloha reklamního zařízení a silnice je pak také detailně uvedena na ortofotomapě 304-6 z 12. 12. 2018, měřítko 1:236. Zákres ochranného pásma odpovídá ust. § 30 odst. 3, podle něhož platí, že souvisle zastavěným územím obce (dále jen „území“) je pro účely určení silničního ochranného pásma podle tohoto zákona území, které splňuje tyto podmínky: a) na území je postaveno 5 a více budov odlišných vlastníků, kterým bylo přiděleno popisné nebo evidenční číslo a které jsou evidovány v katastru nemovitostí, b) mezi jednotlivými budovami, jejichž půdorys se pro tyto účely zvětší po celém obvodu 5 m, nebude spojnice delší než 75m; spojnice tvoří rohy zvětšeného půdorysu jednotlivých budov (u oblouku se použijí tečny). Spojnice mezi zvětšenými půdorysy budov, spolu se stranami upravených půdorysů budov, tvoří území. Z citovaných podkladů obsažených ve spise žalovaného vyplývá, že v místě, kde se nachází reklamní zařízení žalobce, nejsou v blízkém okolí umístěny žádné budovy, reklamní zařízení je umístěno mezi silnicí a přiléhajícím parkovištěm. Uvedený skutkový stav existující v okamžiku vydání výzvy žalobkyně žádnými konkrétními důkazy nezpochybnila. Podklady předložené a označené žalobkyní (i k žalobě) jsou zachyceny ve spise žalovaného a tyto shora citovaný skutkový stav nerozpoukají. I z těchto důvodů shledal soud nadbytečné provádět dokazování důkazy připojenými k žalobě (a v ní označenými – zákres reklamního zařízení z aplikace Google maps).

18. Soud se neztotožnil s námitkou žalobkyně, že ochranné pásmo silnice může být zřízeno pouze po jedné straně silnice. Podle § 30 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích platí, že „[k] ochraně dálnice, silnice a místní komunikace I. nebo II. třídy a provozu na nich mimo souvisle zastavěné území obcí slouží silniční ochranná pásma. Silniční ochranné pásmo pro nově budovanou nebo rekonstruovanou dálnici, silnici a místní komunikaci I. nebo II. třídy vzniká na základě rozhodnutí o umístění stavby nebo společného povolení, kterým se stavba umísťuje a povoluje.“ Jak plyne z věty druhé citovaného ustanovení, na základě rozhodnutí o umístění stavby nebo společného povolení, kterým se stavba umísťuje a povoluje, vzniká silniční ochranné pásmo pouze u nově budovaných nebo rekonstruovaných dálnic, silnic a místních komunikací I. nebo II. třídy. Naproti tomu u pozemních komunikací stávajících (a v případě silnice I/49 se o takovou komunikaci bezpochyby jedná) je ochranné pásmo zřízeno ze zákona po obou stranách silnice (viz rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 7. 2. 2019, č. j. 30 A 55/2018-39). To odpovídá rovněž obrázku ve spodní části strany 4 sdělení k námitkám ze dne 6. 3. 2019. V § 30 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích je zakotvena možnost zřídit ochranné pásmo silnice pouze na jedné straně silnice s ohledem na stanovené podmínky. V opačném případě platí, že se ochranné pásmo nachází po obou stranách silnice.
19. Lze tedy shrnout, že předmětné reklamní zařízení se v době vydání výzvy nacházelo ve vzdálenosti do 50 m od osy vozovky silnice I. třídy (konkrétně silnice č. I/49), tj. v silničním ochranném pásmu. Pokud hodlala žalobkyně předmětné reklamní zařízení dále provozovat, měla požádat silniční správní úřad o vydání povolení k provozování reklamního zařízení v silničním ochranném pásmu ve smyslu § 31 zákona o pozemních komunikacích. Jak uvádí žalovaný ve svém vyjádření, takové povolení ve vztahu k předmětnému reklamnímu zařízení nebylo vydáno (což žalobkyně nezpochybňuje). Je tak nutné uzavřít, že žalovaný byl žalovaný oprávněn (či přesněji řečeno povinen) vyzvat žalobkyni k odstranění reklamního zařízení podle § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích.
20. Za povolení ve smyslu § 31 zákona o pozemních komunikacích nelze považovat správní akty (rozhodnutí či souhlasy) stavebního úřadu, neboť k vydání takového povolení je příslušný výhradně silniční správní úřad (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29. 8. 2018, č. j. 29 A 65/2018-71). Navíc, jak plyne z § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích, odstranění reklamního zařízení a jeho likvidace se provádí bez ohledu na skutečnost, zda reklamní zařízení bylo povoleno stavebním úřadem. Na posouzení věci nemá žádný vliv ani doba, na kterou byla stavba pro reklamu povolena stavebním úřadem, neboť jak již bylo uvedeno výše, zřízení reklamního zařízení na základě souhlasu stavebního úřadu nebrání vydání výzvy podle § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2019, č. j. 4 As 356/2018-35).
21. Je nerozhodné, zda reklamní zařízení narušuje nebo ohrožuje bezpečnost provozu na pozemních komunikacích či nikoliv. V projednávaném případě byly splněny podmínky pro aplikaci § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích, proto správní orgán nebyl povinen zkoumat, do jaké míry může reklamní zařízení ohrozit bezpečnost silničního provozu. Podstatná je pouze existence či neexistence povolení podle § 31 zákona o pozemních komunikacích. Otázka možného ohrožení bezpečnosti silničního provozu musí být předmětem zkoumání právě v řízení o vydání či změnu doby trvání zmíněného

povolení silničního správního úřadu (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 25. 7. 2017, č. j. 29 A 122/2017-92).

22. Soud se neztotožnil ani s námitkou žalobkyně ohledně dobré víry, kterou je správní orgán povinen ctít a chránit. K otázce dobré víry a legitimního očekávání se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15. 2. 2017, č. j. 6 As 311/2016-84, v němž uvedl, že dobrá víra, případně legitimní očekávání, kterému by měla být poskytnuta náležitá ochrana, by mohla být založena pouze tam, kde by žalobkyně obdržela příslušné povolení správního orgánu, které by se následně ukázalo jako nezákonné, případně by se v důsledku změny zákona bez odpovídajících přechodných ustanovení stalo nedostatečným. Jelikož žalobkyně v posuzovaném případě neměla a nemá zákonem požadované povolení vydané silničním správním úřadem pro provozování reklamních zařízení v silničním ochranném pásmu, nelze vůbec dovozovat její dobrou víru či legitimní očekávání (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2019, č. j. 5 As 214/2018-48).
23. Nadto výzva žalovaného není sankcí trestní povahy, u které by zkoumání dobré víry obviněného mohlo mít význam, a kde by si případná dobrá víra a legitimní očekávání zasloužily náležitou ochranu. Žalobkyně nemůže mít umístěno reklamní zařízení v silničním ochranném pásmu bez povolení, a žalovaný byl proto povinen postupovat zákonem předpokládaným způsobem. I kdyby bylo možné dovodit dobrou víru žalobkyně, nemohla taková dobrá víra založit oprávnění k setrvání předmětného reklamního zařízení v silničním ochranném pásmu, a nahradit tak *de facto* náležité povolení. Tento důsledek, který se žalobkyně snaží vyvolat, zcela odporuje zákonu, a nelze jej proto připustit.
24. Nepřípadná je rovněž argumentace o zániku pravomoci žalovaného k vydání výzvy po uplynutí sedmidenní lhůty stanovené v § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích. Soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2018, č. j. 3 As 252/2017-92, jímž byly potvrzeny závěry Krajského soudu v Brně vyslovené v rozsudku ze dne 25. 7. 2017, č. j. 29 A 122/2017-92, podle kterých z dikce ustanovení § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích nelze dovodit, že by zákonodárce s nedodržením sedmidenní lhůty spojoval důsledky pro (další) postup ve věci samé. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku uzavřel, že sedmidenní lhůta pro vydání výzvy je toliko lhůtou pořádkovou, bez právních důsledků pro věc samu, jejíž význam lze spatřovat ve vztahu k dozorovým oprávněním nadřízených orgánů. Její nedodržení tedy nezákonnost výzvy nezpůsobuje. Není proto rozhodné, kdy přesně se žalovaný dozvěděl o provozování reklamního zařízení bez potřebného povolení, ale toliko skutečnost, že žalobkyně jej provozuje bez potřebného povolení v rozporu s § 31 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích.
25. Ani tyto námitky tak soud neshledal důvodnými.

V. Závěr a náklady řízení

26. Soud na základě výše uvedených skutečností a úvah neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 87 odst. 3 s. ř. s. zamítl.
27. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož platí, že nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně ve věci úspěch neměla (žaloba byla jako

nedůvodná zamítnuta), a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly. Osobě zúčastněné na řízení soud neuložil žádnou povinnost, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 23. 1. 2020

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu